

בחיפוש רוח האביב

סיפור - מוסה מהלאבה,
ציור - סלינה מורולנה,
עיצוב - סיבוסיסו מקחשמשיזי

החורף עבר. האביב התקרר לכפר של נקנזי.
בקרוב יתאספו התושבים כדי לחגוג את
העונה החדשה. נקנזי ציפתה לחגיגת האביב
יותר מאשר לכל יום אחר של השנה.

בוקר אחד נקנזי שמעה שניים מזקני העדה
מדברים על החגיגה.
"אנשי נדלובו אבדו את רוח החג" נאנח
אחד.
"איך נוכל לחגוג את בוא האביב בכפר
ששכח את נוהגי החג" אמר השני.

נקנזי דאגה "איך תוכל השמש לזרוח
אם לא נשיר כדי להעיר אותה משנת
החורף" שאלה את עצמה.
היא הרהרה זמן רב.
"אני חייבת למצוא את מה שאבדנו"
החליטה.
"אלך לחפש את הדברים שיחזירו
את רוח החג לכפר שלי."

ראשי העדה נתנו לנקנזי את ברכתם
לדרך. הם נתנו לה גם תרמיל גדול
לדברים שהיא רוצה למצוא.
נקנזי חששה מאוד אבל האמינה
שתצליח.

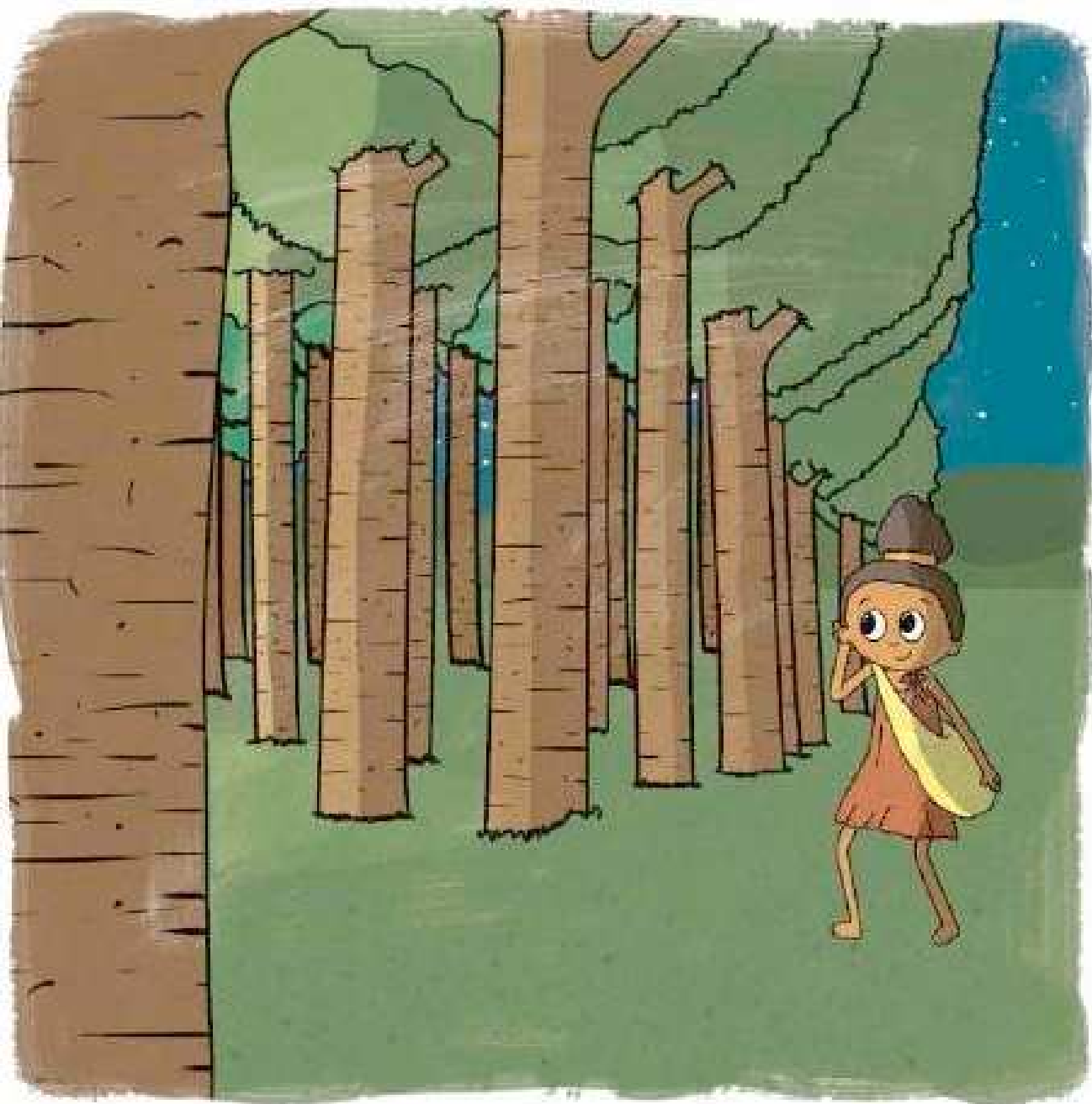

נקנזי הלכה יום שלם. עלתה להר
וירדה לעמק. היא חצתה נהר רחב
וטיפסה בין סלעים חדים. עברה
ערבות עד שהגיעה להרים האדומים.

הלילה התקרב כשנקנזי הגיעה לכפר בעל צורות וצבעים, שאותם עוד לא ראתה מעולם. היא סיפרה לראשי הכפר על המסע שלה, שבו היא רוצה להחזיר את רוח החג לאנשי כפרה.

אמא של העדה נתנה מתנה לנקנזי. היא אמרה לה "אני נותנת לך את הצבע הזה כדי שתחזירי צבע לכפר שנעשה קודר." נקנזי הודתה ושמה את הצבע לתרמיל שלה. למחרת יצאה לדרך שמחה מהצבע שקיבלה.

היא הלכה יום שלם דרך יער בעל עצי
ענק. כשהחשיך שמעה קולות של תופים.
היא מיהרה לכוון הקול הזה והרגישה
כבר איך רוח החג עוטפת את רגליה
העייפות.

היא מצאה את עצמה בכפר של השבט
בובזי. האנשים ישבו סביב מדורה,
תופפו ושרו. נקנזי עוד מעולם לא שמעה
מוסיקה כה יפה.
היא סיפרה לראשי הכפר על המסע שלה
והם הזמינו אותה לנוח וללון אצלם.

בבוקר ראש הכפר קרא לנקנזי.
"ילדתי" אמר "הנה תוף מיוחד. כל פעם
שתכי בו הוא ינגן לך מנגינה חדשה."
נקנזי הודתה לאנשי הכפר ושמה את
התוף בתיק שלה. היא המשיכה בדרכה,
נהנית ממתנת מוסיקה וריקוד.

ביום שלישי של המסע שלה, כשעברה
במרעה מלא פרות שמנות, אפה התחיל
לדגדג. ריח טוב נכנס לאפה ורוק התחיל
לצאת מפיה. היא הלכה לפי הריח הזה
והגיעה לכפר בה התושבים עמדו סביב
דודי בישול ריחניים.

היה זה שבט ידוע בבישולים שלו, והם
כיבדו את נקנזי באוכל שטרם בא לפיה.
אחרי שאכלה סיפרה לראשי הכפר על
מסע שלה אחרי רוח החג.

למחרת הטבחים נתנו לה תערובת
מיוחדת של תבלינים.
"בתנו" אמרו "עם התבלינים האלה
תמלאי קיבות מאושרות. זו מתנת
המזון."
נקנזי הודתה ושמה את התבלינים
בתרמיל שלה.
עכשיו היה לה כבר כל מה שנחוץ.
עם מרץ מחודש התחילה בדרך
ארוכה חזרה לכפר נדלובו.

בכפר שלה כל התושבים
התאספו כדי לשמוע על
הרפתקאות שלה. היא סיפרה
מה שראתה, שמעה ואכלה. ואז
פתחה את התרמיל והתחלקה
עם כולם במה שהביאה.
הודות לנדיבותם של אחרים
והאומץ של נקנזי הכפריים
מצאו שוב את הצבע, הצליל
והטעם של החגיגות. וכך הוחזר
לכפר נדלובו רוח חג האביב.

